

اعلامیه کمیته مرکزی حزب توده ایران

دروود آتشینی به کارگران رزمنده بنز خاور

هم میهنان، کارگران و زحمتکشان مبارز!

بر اساس گزارشات رسیده، هزاران کارگر رزمنده و دلیر بنز خاور از روز شنبه در اعتراض به فشارهای کمر شکن اقتصادی، عدم افزایش حقوق آنها، قطع مزایا و هزینه نهار با تجمع در محل کارخانه به اعتراض علیه این شرایط تمحیل شده از سوی مدیریت کارخانه پرداختند. مزدوران امنیتی رژیم هراسناک از گسترش اعتراض کارگران، فوراً محل کارخانه را در حلقه محاصره خود گرفتند. علی رغم فشار و تهدیدهای کزماکان رژیم و حضور نماینده وزارت اطلاعات در محل کارخانه و صحبت با کارگران اعتصابی (در روز یکشنبه) کارگران حاضر به ترک محل کارخانه نشدند و خواهان حضور مدیریت کارخانه و پاسخگویی او به خواست هایشان شدند. سرانجام علی رغم امتناع اولیه، مدیر عامل کارخانه، مهندس فریدی روز دوشنبه، پس از گذشت دو روز از آغاز حرکت اعتراضی، به دستور سران رژیم، در محل کارخانه حضور یافت و اعلام کرد که مدیریت کارخانه خواست های کارگران را بررسی خواهد کرد. و بدین ترتیب حرکت اعتراضی کارگران

ادامه در ص ۶

شماره ۴۵۹، دوره هشتم
سال دوازدهم، ۱۰ مرداد ۱۳۷۴

جنبش کارگری و کمونیستی ایران ۷۵ ساله شد

تیرماه امسال مصادف است با هفتادوپنجمین سال روز بنیانگذاری حزب کمونیست ایران. در تیرماه سال ۱۲۹۹، با حضور ۵۱ نماینده و ۹ میهمان، نخستین کنفرانس که کنکره موسسان حزب نیز بود، تأسیس حزب کمونیست ایران را اعلام کرد. این نخستین حزب کمونیست منطقه بود که از دل حزب سوسیال دموکرات کارگری ایران - «عدالت»، بر پایه اصول مارکسیسم - لنینیسم پایه گذاری می شد. حزب کمونیست ایران در یکی از پر جنب و جوش ترین دوره های تاریخ معاصر ایران تولد یافت و به استقبال سرنوشتی شوراکنیز و مسوولیتی سنگین ادامه در ص ۳

از «دستاورد های» اقتصادی دولت رفسنجانی ورشکستگی کامل - راه چاره - «تعطیل» مملکت

در حالیکه رئیس جمهور رژیم، در هفته های اخیر، در مصاحبه های گوناگون با خبرنگاران داخلی و خارجی، تصویر درخشان و موفقی از اوضاع کشور، خصوصاً وضع اقتصادی ارائه می داد، مهندس عبداللهی، عضو کمیسیون برنامه و بودجه کشور در مصاحبه با روزنامه «رسالت» پرده از اوضاع اسفناک اقتصادی کشور برداشت و در عین حال تلویحاً به برخی از برنامه های کوتاه مدت و دراز مدت رژیم برای راهی از بحران کنونی اشاره کرد که بسیار جالب و حائز اهمیت است.

مهندس عبداللهی نخست برای توضیح علل دشواری های کنونی از جمله گفت: «امروز بخش مهمی از درآمدهای کشور صرف اموری مانند تأمین آب، برق، سوخت، حمل و نقل، قند و شکر، روغن، دارو و درمان، آموزش و پرورش، آموزش عالی و دانشگاه ها و نظایر این می شود و اکثر آنها از سوبسیدهای سنگینی برخوردار است...» (روزنامه «رسالت»، ۱۹ تیرماه ۱۳۷۴). مسأله حذف سوبسیدها از جمله موضوع های مهمی بوده است که در سال های اخیر در دستور کار دولت رفسنجانی قرار دارد و از جمله خواست های مشخصی است که از سوی صندوق بین المللی پول و بانک جهانی به عنوان پیش شرط برای سرمایه گذاری و کمک اقتصادی به ایران مطرح گردیده است. ولی رژیم هراسناک از عواقب اجتماعی که چنین حرکتی ممکن است دربر داشته باشد و به یک انفجار بزرگ مردمی متجر شود، تلاش کرده است تا با سیاستی هشیارانه این برنامه را ذره ذره و قطعه قطعه به مرحله اجرا درآورد.

ادامه در ص ۳

«انتخابات آزاد»، آزمودن آزموده ها

در هفته های اخیر مسأله برگزاری «انتخابات آزاد» در چارچوب رژیم «ولایت فقیه» از سوی گروهی از نیروهای اپوزیسیون به عنوان «راهی برای خروج از بن بست کنونی» پیشنهاد گردیده است. از دبیرکل نهضت آزادی، ابراهیم یزدی تا برخی از رهبران جبهه ملی در داخل و خارج از کشور، با طرح این مسأله این امید را به مردم القا می کنند، که در چارچوب رژیم «ولایت فقیه» هم می توان «انتخابات آزاد» برگزار کرد و این «انتخابات» در سرنوشت دهشتناک مردم ما تأثیر مهمی نیز خواهد داشت. این اظهار نظرات در شرایطی انجام می گیرد که مجلس شورای اسلامی مشغول بررسی طرح «اصلاح قانون انتخابات» است و تمامی شواهد و نشانه ها حکایت از تلاش آشکار رژیم برای جلوگیری از شرکت کاندیداهای مخالف در عرصه انتخاباتی دارد و به گفته روزنامه «سلام»: «این طرح که از سوی جناح اکثریت مجلس ارائه شده و هدف اصلی آن مطلق کردن اختیارات شورای نگهبان و هیئت های نظارت در تأیید یا رد صلاحیت کاندیداهای انتخاباتی... است». نظارت شورای نگهبان بر انتخابات مجلس آینده «نظارت (ی) استصوابی» قلمداد شده است که منظور از نظارت استصوابی «عبارت است از عمل نمودن به نظرات و تذکرات شورای نگهبان و هیئت های نظارت آن توسط ارکان های اجرایی انتخابات...».

در حالیکه در قانون انتخابات مصوب ۶۲/۱۲/۹ آمده است: «کسانی که در جهت تحکیم میانی رژیم سابق نقش موثر داشته اند، ملاکین بزرگ، وابستگان تشکیلاتی به احزاب غیر قانونی و... از داوطلب شدن نمایندگی مجلس محرومند...» در بند ۱۴ قانون جدید که به تصویب مجلس نیز رسیده است، افزون بر شرط بالا از جمله قید شده است: «الفرادی که صلاحیت آنها در دوره های قبلی انتخابات تأیید

ادامه در ص ۲

اطلاعیه مطبوعاتی روابط عمومی کمیته مرکزی حزب توده ایران

جان پناهجویان ایرانی در ترکیه در خطر است! ص ۲

زنده باد آزادی، استقلال، صلح و عدالت اجتماعی، طرد باد رژیم «ولایت فقیه»!

«انتخابات آزاد» ..

نشده از شرکت در انتخابات محرومند. «بدین ترتیب روشن می شود که رژیم نه در جهت بسط و ایجاد امکان شرکت نیروهای مخالف، بلکه بر عکس در راه محدود کردن هرچه بیشتر انتخابات آتی کام بر می دارد.»

ارکان های تبلیغاتی رژیم نیز در هفته های اخیر به روشنی از این اهداف پرده برداشته اند. روزنامه «رسالت» در سرمقاله خود زیر عنوان «سرمایه و انتخابات» نوشت: «در انتخابات به دنبال چه هستیم؟ انتخابات بر چه پایه ای می چرخد؟ وجه تمایز انتخابات در نظام اسلامی و دیگر حکومت ها خصوصاً کشورهای سرمایه داری چیست؟» (روزنامه «رسالت»، ۲۲ تیرماه ۱۳۷۴). سپس در پاسخ به سوال طرح شده می نویسد: «... در انتخابات آنچه موضوعیت دارد «انتخاب اصلح» است. بین صالح و فاسد، گزینشی صورت نمی گیرد، بلکه بین افراد صالح، آنکه صالح تر به نظر آید انتخاب می شود. ...». و سردبیر روزنامه «رسالت» در هفته های گذشته آشکارا اعلام کرده بود که «مشروعیت این نظام» نه از انتخاب مردم بلکه از «احکام الهی» است و تنها «مقبولیت نظام به رای مردم» برمی گردد (نگاه کنید به سرمقاله روزنامه «رسالت»، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳ تیرماه ۱۳۷۴). به عبارت دیگر انتخابات از نظر سردمداران جمهوری اسلامی امری است که تنها برای هرچه مقبول تر جلوه دادن «نظام» و برای فرستادن نمایندگان (از پیش غربال شده) «اصلح» به مجلس صورت می گیرد.

واقعت این است که اکثریت مردم نیز این حقیقت را دریافته اند که «انتخابات» در جمهوری اسلامی خیمه شب بازی بیش برای تأیید کاندیداهای از قبل تعیین شده حاکمیت نیست و رای آنان کوچکترین تأثیری در سرنوشت کشور ندارد زیرا اساساً از دیدگاه فلسفی رژیم خود را ملزم به کوشش دادن به خواست های مردم نمی داند و تنها وظیفه اش به قول روزنامه «رسالت» پیاده کردن «احکام الهی» و «ولی فقیه» است. تحریم و وسیع انتخابات قبلی از سوی مردم که حتی بر اساس آمار رسمی رژیم، نمایندگان انتخاب شده با آراء ۱۰ تا ۱۵٪ از رای دهندگان به مجلس راه یافتند نشان می دهد که مردم دیگر به هیچوجه حاضر نیستند با رفتن به پای صندوق های رای حتی «مقبولیتی» به رژیم بدهند. سوال در اینجا این است که چرا برخی از گروه های اپوزیسیون به صرافت این کار افتاده اند؟ در کشوری که تمامی احزاب و سازمان های سیاسی غیر قانونی اعلام گردیده اند و اعضاء و هواداران این سازمان ها زندانی، شکنجه و اعدام شده اند چگونه می توان توهم برگزاری «انتخابات آزاد» را در ذهن توده ها ایجاد کرد. در کشوری که حتی مطبوعات اسلامی مخالف نمی توانند به راحتی حرف خود را بزنند و رژیم مخالفان خود را با برچسب های «مناقض»، «ملحد»، «ضد انقلاب» و «ضد ولایت فقیه» نابود می کند، و قوانین جاری مملکت حتی قانون اساسی کشور را می توان به سلیقه و اراده یک فرد، «ولی امر مسلمین» تغییر داد، و حتی نفی کرد، سخن گفتن از «انتخابات آزاد» به مثابه یک امکان جدی و ایجاد این توهم که آنچنان آزادی در جمهوری اسلامی استقرار یافته است که گروه های مخالف می توانند برای «انتخاب شدن» خود را کاندیدا کنند، تنها خاک پاشیدن به چشم مردم و دادن خوراک تبلیغاتی به سران رژیم برای ادعاهای کوبلزی است که نمونه هایی از آن را اخیراً

آقای رفسنجانی در مصاحبه های گوناگون خود به خیرگزاری های جهان تمجیل داد و مدعی شد که جمهوری اسلامی «آزادترین» کشور جهان است و اگر کسی حرف مخالفی می زند به خاطر سرکوب، ترور و اختناق حاکم نیست، بلکه مشکل خودش است!!!

حتی اگر فرضاً رژیم حاضر باشد با بند و بست های پشت پرده اجازه دهد حتی چند از افراد مخالف (و از جمله دبیر کل جدید نهضت آزادی) بدین طریق به مجلس آینده راه یابند، تأثیر آن چه خواهد بود؟ مگر سال ها مهندس سازگارگان در مجلس شورای اسلامی حضور نداشت؟ مگر در همان دوران نبود که رژیم وحشیانه نیروهای مخالف را سرکوب می کرد و بازار «شوهای تلویزیونی» دستگیر شدگان شکنجه شده تا سرحد مرگ برای توجیه این اعمال جنایتکارانه داغ بود؟

واقعت این است که با تمعق بحران اقتصادی - اجتماعی کشور و اوج گیری ناراضی توده ها، حاکمیت هراسناک از آینده کارترصد است با مانورهای گوناگون خود را از بحران کنونی نجات دهد و ادامه حیات رژیم ضد مردمی و ضد دموکراتیک «ولایت فقیه» را ممکن سازد. در این راستا از یک سو کارزار سازمان یافته ای برای خاموش ساختن صداهای مخالف و مزاحم در داخل کشور و از جمله درون جنبش مذهبی انجام می گیرد و از سوی دیگر برخی از سران «میانه رو» رژیم تلاش می کنند تا با قول و قرار های پشت پرده و با کشاندن گروهی از نیروهای مخالف به تأیید خیمه شب بازی و کارزارهای تبلیغاتی، به اعمال حکومت جمهوری اسلامی و ادامه حکومت استبدادی در کشور ما مشروعیت بخشند.

تجربه نشان داده است که رژیم «ولایت فقیه» به شکل اساسی و ریشه ای با هرگونه حرکتی به سمت استقرار آزادی و دموکراسی در کشور در تضاد است و این تضاد است آشفتنی ناپذیر. نمی توان از یک سو حاکمیت یک فرد (آنهم نه فرد انتخاب شده از سوی مردم) را بر توده ها تحمیل کرد و در عین حال از آزادی سخن گفت.

کسانی که در دفاع از شعار «انتخابات آزاد»

از آفریقای جنوبی نمونه برداری می کنند و سازش ملی را پیشنهاد می دهند، روشن است که نه تنها برداشت درستی از تحولات آفریقای جنوبی ندارند، بلکه تا حد کم اطلاعی و بی اطلاعی محض این رویدادها را مشابه آنچه امروز در کشور ما ممکن است قلمداد می کنند. «انتخابات آزاد» در آفریقای جنوبی هنگامی ممکن گردید که پس از دهه ها نبرد خونین، رژیم آپارتاید خود را در مقابل انبوه توده های منسجم و سازمان یافته دید و با اپوزیسیون روبرو شد که از نیروهای مذهبی آن تا کمونیست ها یک رهبری واحد را پذیرفته و توان آن را داشت که تمامی چرخ های مملکت را به طرفه العینی متوقف سازد. جنبشی که پایه اساسی آن را بیش از ۱/۵ میلیون کارگر سازمان یافته در اتحادیه های کارگری و میلیون ها زحمتکش دیگر تشکیل می داد. به عبارت دیگر ادامه حکومت در آفریقای جنوبی برای رژیم آپارتاید غیر ممکن گردیده بود و تنها در چنین شرایطی بود که رژیم سرانجام تن به عقب نشینی داد. در ایران هیچ یک از شرایط پیش گفته تحقق نیافته است. نه نیروهای اپوزیسیون متحد و یک پارچه هستند و نه در درون کشور جنبش سازمان یافته، منسجم و نیرومندی در مقابل رژیم ایستاده است و اتفاقاً درست به همین دلیل است که علی رغم اوج گیری مخالفت های توده ای، علی رغم خیزش های مردمی در شهرهای گوناگون، رژیم جمهوری اسلامی همچنان به حیات خود ادامه می دهد.

ایجاد توهمات از این دست نوعی تلاش برای سردرگم ساختن کسانی است که شرایط غیر قابل تحمل زندگی در کشور آنها را به مقاومت و رویارویی و مبارزه موثر با رژیم سوق داده است. راه استقرار آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی و برگزاری «انتخابات آزاد» در ایران نه از زویندهای پشت پرده با غاصبان حقوق حقه مردم، بلکه از راه سازماندهی وسیع مردم و آوار کردن رژیم استبداد به عقب نشینی ممکن است. درسی که کسانی مانند مهندس بازرگان پس از سال ها تجربه عینی و بودن در مجلس رژیم قهقرا آموخته بودند و مردم و طرفداران خود را از آن برحذر می داشتند، امروز جانشینان او می خواهند دوباره این آموخته را بیامایند؟!

جان پناهجویان ایرانی ...

بر اساس گزارش های رسیده دولت ترکیه فشارهای خود را بر پناهجویان ایرانی که به کمیساریای سازمان ملل در این کشور برای پناهندگی رجوع کرده اند تشدید کرده است. در روزهای اخیر مطلع شدیم که دولت ترکیه قصد بازگرداندن گروهی از این پناهجویان، از جمله هواداران حزب توده، ایران و سایر سازمان های سیاسی و تمویل آنان به دولت جمهوری اسلامی را دارد. این اعمال غیر انسانی در شرایطی انجام می گیرد که ما در هفته های اخیر نام ۴۴ تن از زندانیان سیاسی را که حکم اعدام برای آنان صادر شده است و جانیشان در خطر جدی است، منتشر کردیم و از تمامی نیروهای مترقی و میهن دوست

کشورمان خواستیم تا متحداً در راه نجات جان این اسیران در بند اقدام نمایند.

این نخستین بار نیست که دولت ترکیه دست به چنین اقدامی می زند و با جان عده ای مبارز راه آزادی این چنین غیر مسوولانه بازی می کند. تمویل پناهجویان ایرانی در گذشته به دولت جمهوری اسلامی سبب دستگیری، شکنجه و نابودی تعدادی از این پناهجویان گردیده است. کمیته مرکزی حزب ما با اطلاع از این خبر فوراً نامه های اعتراضی به دبیرکل سازمان ملل، کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل، سازمان عفو بین الملل، پارلمان اروپا ارسال داشته است و از تمامی نیروهای مترقی ایران و جهان می طلبد تا برای جلوگیری از تمویل پناهجویان ایرانی به ماموران امنیتی رژیم جمهوری اسلامی، فشار بر دولت ترکیه را دوچندان کنند.

آزادی برای همه زندانیان سیاسی ایران!

جنبش کارگری ...

شتافت. اوج گیری جنبش آزادی بخش ملی و ضد امپریالیستی، گسترش قیام های توده ای در کوشه و کنار کشور، اعلام حکومت جمهوری در کیلان، و ... تنها گوشه هایی از شرایط پر تنش و حاد آن روز جامعه ما بود. حزب کمونیست ایران از همان آغاز با تکیه بر اصول و دیدگاه های عمیقاً مترقی، پیشرو و مردمی خود، برنامه تغییر کشور را به شکل همه جانبه و به نفع توده های عظیم کار و زحمت به جامعه ارائه داد و بدین ترتیب آغازگر تحول عمیقی در جامعه ما گردید. در نخستین کارپایه حزب، مهمترین وظایف نیروهای مترقی چنین تشریح شده است: « - بیرون راندن کامل امپریالیست های انگلستان از ایران، - واژگونی سلطنت قاجار، - اعلام جمهوری و برپایی حکومت دموکراتیک، - مصادره زمین های ملاکان و فئودال ها و تقسیم رایگان آنها بین دهقانان، - لغو کلیه امتیازات و قیود خارجی ... »

خصلت عمیقاً ملی و مردمی حزب، زنگ خطری جدی برای محافل ارجماعی و وابسته به امپریالیسم را به صدا در آورد و خیلی زود امکان فعالیت آزاد کمونیست ها با یورش ارجماع سلب شد و حزب کمونیست در تمامی طول حیات خود تنها یک سال فعالیت علنی داشت. جمع شدن گروهی از بهترین سازماندهان و متفکران سیاسی روز در صفوف حزب کمونیست ایران، حزب را به یک نیروی بالنده، پر تحرک و نیرومند بدل کرد که اثر معنوی آن خصوصاً در جامعه روشنفکری آن زمان کم نظیر بود. بسیاری از تاریخ دانان مین ما که بی

غرضانه پیرامون این فعالیت ها قلم زده اند، معتقدند که بسیاری از اندیشه های مترقی و پیشرو مانند مسأله دفاع از حقوق کارگران، زحمتکشان، مسأله استقرار دموکراسی و پایان دادن به استبداد مطلقه، حقوق زنان و جوانان برای نخستین بار از سوی کمونیست ها در کشور ما مطرح شد و کمونیست ها با مبارزه پیکر، قاطع و خدشه ناپذیر خود در این راه احترام عمیق و همبستگی بخش های وسیعی از جامعه را جلب کردند. ایجاد جنبش سندیکایی و سازمان های صنفی کارگران و دهقانان نیز از دستاوردهای بسیار مهم حزب کمونیست ایران است که نخستین هسته ها و تشکل های واقعی کارگران در کشور ما را بنیاد نهاد. انتشار انبوهی از نشریات، مجلات و روزنامه های مترقی مانند «حقیقت»، اقتصاد ایران، انقلاب سرخ، کمونیست ایران، عدالت، کار، پیکار، جرقه، ستاره سرخ نقش بزرگ و بی بدیلی در اشاعه اندیشه های انسانی، نوگرایانه و مترقی ایفا کرده اند. نشر اندیشه های مارکسیستی - لنینیستی برای نخستین بار از طریق همین نشریات در ایران انجام گرفت و نشریات حزب کمونیست ایران از زمره نخستین نشریات علمی و مردمی کشور ما به شمار می آیند. علی رغم سال ها ترور و اختناق و علی رغم قانون سیاه ضد کمونیستی که رژیم رضا شاه در ایران پیاده کرد و ۵۲ تن از کمونیست های کشور را دستگیر و روانه شکنجه گاه و تی چند از آنان را مانند دکتر تقی ارانی در زندان به شهادت رساند، مبارزه کمونیست ها در ایران برای آرمان های والا و انسانی در راه رهایی واقعی زحمتکشان قطع نگردید. با سقوط رژیم رضا شاه در مهرماه ۱۳۲۰ به همت گروه بزرگی از کمونیست های آزاد شده از زندان، حزب توده ایران

به مثابه فرزند خلف حزب کمونیست ایران و ادامه دهنده راه آن متولد گردید و باردیگر پرچم رزم زحمتکشان مین به اهتزاز درآمد. امروز پس از گذشت هفتاد و پنج سال از آغاز جنبش کارگری و کمونیستی در ایران و بیش از پنج یورش خونین ارجماع، استبداد و امپریالیسم به قصد نابودی این جنبش، این درخت کهنسال تنومند و پرتوان به حیات خود ادامه می دهد و مرگ استبداد و شکوفا شدن آزادی در مین را به توده های کار و زحمت نوید می دهد. درختی که ریشه های آن را خون فرزندان قهرمان این ملک و بوم و گروهی از برجسته ترین متفکران و مبارزان راه آزادی مین آبیاری کرده است. قهرمانان اسطوره ای مانند حیدر عواملی، اسدالله غفار زاده، دکتر تقی ارانی، مرتضی حجازی، خسرو روزبه، سیامک، کیوان، وارطان، حکمت جو، تیزابی، افضل، کبیری، حسین پور تبریزی، شناسایی، رحمان هاتقی (مهرگان)، فاطمه مدرس تهرانی (سپین)، کی منش، حجر، شلتوکی، معلم، علوی، آکاهی، ابراهیمی، نیک آئین، باقر زاده، جوانشیر و ... صدها شهید دیگر که نام عزیز و پرافتخارشان برگ های زرین دفتر مبارزات رهایی بخش خلق های مین ما را تزیین کرده است. حزب کمونیست ایران و سپس فرزند خلف و شایسته آن، حزب توده ایران، محصول شرایط تاریخی تکامل جامعه ایران برای تحقق حقوق زحمتکشان، کارگران و دهقانان در کشور ما پدید آمد کمونیست های ایرانی علی رغم ده ها هزار سال زندان، شکنجه و هزاران رزمنده اعدام شده، مصمم و استوار به مبارزه انسانی و ترقی خواهانه خود برای رهایی کشور از چنگال استبداد و استثمار ادامه خواهند داد.

از «دستاوردهای» ...

عبداللهی نیز در صحبت های خود پنهان نمی کند که سرانجام برای رژیم چاره ای جز این نیست. وی می گوید: «برای حل ریشه ای معضلات اقتصادی دو راه اساسی وجود دارد که باید صورت بگیرد. یکی این که سیاست هایی اتخاذ شود تا درآمد ها افزایش یابد و از سوی دیگر هزینه ها کاهش یابد و متناسب با درآمد ها باشد ...» (همانجا). وی سپس در ادامه می گوید: «البته افزایش درآمدها در شرایط کنونی و با توجه به شرایط بازار جهانی و قیمت نفت امکان پذیر نیست... بنابراین یک راه ممکن که وجود دارد کاهش هزینه ها می باشد به ویژه باید پروژه هایی را که توجیه اقتصادی ندارد تعطیل و یا کوچک بشود...» (همانجا). به عبارت دیگر از معدود راه هایی که برای رژیم باقی مانده است، به نظر می رسد تعطیل کامل مملکت نیز از جمله آلترا تاتیو های جدی است که در دست بررسی دارد. معنای این حرف چیزی جز کاهش چشمگیر پروژه های بازسازی کشور، حذف و یا کاهش اعتبار ارزی بسیاری از واحدهای تولیدی و سرانجام به تعطیل کشاندن این واحد ها و از سوی دیگر حذف سوبسیدها در بسیاری از عرصه ها و سپردن «کار مردم به دست مردم»، نیست. روزی نیست که روزنامه های مجاز کشور از بسته شدن صدها پروژه اقتصادی در کوشه و کنار ایران، خصوصاً در مناطق

محروم، به دلیل نبود امکانات بودجه ای، خیر ندهند. وضع مالی دولت آنچنان خراب است که نه تنها بودجه بسیاری از سازمان ها و وزارتخانه های دولتی پرداخت نمی شود، بلکه در بسیاری موارد دولت میلیاردها تومان به این مراکز نیز بدهکار است. توجه خوانندگان را به این اعتراف جالب کریاسیان، مدیر عامل سازمان تأمین اجتماعی، جلب می کنیم: « سهم بدهی دولت به سازمان تأمین اجتماعی تا پایان سال ۱۳۷۳ به ۱۰۰ میلیارد تومان رسیده است ... در سال گذشته نیز هیچگونه ارزی به سازمان تخصیص داده نشد ...» (روزنامه «رسالت»، ۲۵ تیرماه ۱۳۷۴).

نکته جالب تر در سخنان افشاگرانه نماینده کمیسیون برنامه و بودجه رژیم این واقعیت است که تنها بر اساس آمار ارائه شده از سوی ایشان دولت جمهوری اسلامی در پنج ساله گذشته بیش از ۲۵ میلیارد دلار کسری بودجه بالا آورده است. عبداللهی در این زمینه می گوید: «درآمد کشور طی پنج ساله گذشته حدود ۸۰ میلیارد دلار بوده اما در کنار آن هزینه ها به رقم ۱۰۵ میلیارد دلار رسید ... برای جبران هزینه ها، مجلس تصویب کرده بود در سال ۷۳ حدود ۶۷۰۰ میلیارد ریال استقراض از سیستم بانکی صورت بگیرد اما این رقم در پایان سال به ۱۱۰۰۰ میلیارد ریال رسید و باعث شد تا قیمت ها روند صعودی پیدا کنند ...» (همانجا).

و همه این واقعیت ها در شرایطی بود که دولت رفسنجانی مدعی بود نخستین بودجه کشور را بدون

اتکا به استقراض از سیستم بانکی ارائه می دهد. واقعیات دردناک و روزمره اقتصادی - اجتماعی کشور وحشتناک تر از آن است که سران رژیم با این عوام فریبی های ارزان قیمت بتوانند آنها را پرده پوشی کنند. بیکاری میلیون ها انسان، رشد فقر و محرومیت که زندگی ده ها میلیون ایرانی را تباہ کرده است، در کنار رشد فزاینده قیمت ها، کاهش واقعی درآمدها در شرایط تورم ۵۰٪ و ادامه سیر نزولی درآمد های ارزی دولت، نشانگر آن است که بحران همه جانبه اقتصادی رژیم نه تنها علی رغم برخی مانورها و تلاش برای تثبیت نرخ برابری ریال بهبود نیافته است، بلکه همچنان روند تشدید خود را طی می کند. راه حل بحران اقتصادی مملکت نه در تعطیل و بستن آن، بلکه در تعطیل رژیم ولایت فقیه و روی کار آمدن یک حکومت ملی و مردمی نهفته است. بازسازی اقتصادی در شرایط حکمفرمایی ترور و اختناق و مداخله افراد نادان و غیر متخصص در امور ممکن نیست. از آنجایی که خدمت به سران و نزدیکان آنها و پرکردن جیب های این افراد جزو اهداف ساختار معیوب و بیمار نظام جمهوری اسلامی است، نمی توان از «این امامزاده انتظار معجزه ای» داشت. با تشدید وخامت اوضاع بدهی است که ناآرامی های اجتماعی نیز دیگر بار اوج گیرد و در اشکال مختلف اعتراض های توده ای در کوشه و کنار کشور بروز نماید.

یورش «حزب الله» به مراسم بزرگداشت دکتر سنجابی

بر اساس گزارش خبرگزاری ها، گروهی از مزدوران سازمان امنیت رژیم به محل مراسم بزرگداشت دکتر سنجابی یورش بردند که با عکس العمل حاضرین به درگیری بدنی و عقب نشینی مزدوران رژیم منجر گردید. بر اساس گزارش های رسیده، حدود پنج هزار نفر در این مراسم شرکت داشتند. داریوش فروهر، رهبر حزب ملت ایران در مصاحبه ای با «ایران پرس» ضمن توضیح جزئیات ماجرا از جمله یادآور شد: «این نیروهای انتظامی که هر از چندگاهی از جمله در آغاز سال به مدت ۱۵ روز کشور را اشغال کرده بود چه می کنند؟ چطور شد که ناکهان حتی یک نفر هم از افراد نیروهای انتظامی حتی از ۲۰۰ متری محل برگزاری مراسم و آنهم جمعیت عبور نکرد؟ این بندبازی ها یا شعبده بازی های درونی جمهوری اسلامی است که باید یکبار برای همیشه پایان یابد... بنظر من اگر رئیس جمهور هم نمی تواند کشور را اداره کند، هنگام این است که بدون رودربایستی به مردم بگویند تا مردم خودشان فکری برای اداره سرزمین شان بکنند...»

فلسفه ای که پنهان نیست

عباس عبدی در روزنامه «سلام» به بررسی طرح جدید قانون مطبوعات می پردازد و زیر عنوان «فلسفه ای که پنهان نیست» بر فصل هشتم و نهم قانون تاکید می ورزد و می نویسد: «فصل هشتم و نهم به خبرنگاران و امور متفرقه اختصاص یافته است و تیر خلاص را بر نهاد مدنی مطبوعات وارد کرده است...». عبدی در پایان بررسی خود اصل نهم قانون اساسی جمهوری اسلامی را مبنای نتیجه گیری قرار می دهد. این اصل صراحت دارد که: «در جمهوری اسلامی ایران، آزادی و استقلال و وحدت و تمامیت ارضی از یکدیگر تفکیک ناپذیرند و هیچ مقامی حق ندارد به نام حفظ استقلال و تمامیت ارضی کشور، آزادی های مشروع را، هرچند با وضع قوانین و مقررات سلب کند...». وی سپس می نویسد: «واضح است که نویسندگان قانون اساسی کاملاً پیش بینی می کردند که عده ای با وضع قوانین و مقررات سعی در سلب آزادی های مشروع مندرج در قانون اساسی نمایند. قانونی که برای مطبوعات نوشته شود و روزنامه نگاران از آن مطلع نباشند، قطعاً اهداف خاصی را دنبال می کند. اگر قانون فعلی مشکلاتی دارد، قطعاً این مشکلات پیش از همه به روزنامه نگاران فشار وارد می کند و آنان بیش از دیگران علاقمند به اصلاح آن هستند، به شرطی که حقوق اساسی آنها نیز رعایت شود، پس بدون اطلاع و مشارکت آنان طرحی را تهیه کردن مقتضی اهداف معینی است که از نظر نویسندگان طرح مخفی می نماید ولی واقعیت آن مصداق شعر زیر است:

به سر مناره آشتی رود و فغان برآورد
که نهان شدستم اینجا نکتیدم آشکارا

(روزنامه «سلام»، یکشنبه ۱۸ تیرماه ۱۳۷۴)

بزرگترین قرارداد نفتی ایران با یک شرکت غربی

بر اساس گزارش روزنامه «اطلاعات هوایی» (جمعه ۳۰ تیرماه) دولت جمهوری اسلامی یک قرار داد عظیم نفتی با شرکت فرانسوی «توتال» امضا کرد. بر اساس گزارش این روزنامه آقازاده، وزیر نفت ایران اعلام کرده است که «این قرارداد که هفته قبل منعقد شده است بزرگترین معامله نفتی ایران با یک شرکت غربی» از آغاز انقلاب تاکنون است. بر اساس همین گزارش شرکت توتال که جای شرکت آمریکایی کونوکو را گرفته است برای حفاری نفت رقمی معادل ۶۰۰ میلیون دلار سرمایه گذاری خواهد کرد که قرار است از محل درآمد تولیدات نفتی بازپرداخت شود. همچنین به نظر می آید که رژیم موفق شده است مقدار قابل ملاحظه ای از نفتی را که به شرکت های آمریکایی می فروخت به شرکت های ژاپنی بفروشد. به نوشته روزنامه «اطلاعات هوایی» شرکت های ژاپنی مقدار خرید نفتی خود از ایران را به سه برابر افزایش داده اند، به طوری که سهم خرید شرکت های آمریکایی که ۶۱۲۰۰۰ بشکه در روز بود به مشتریان آسیایی داده شده است. بستن این قرار داد دربی اجلاس سران کشورهای صنعتی در هالیفاکس - کانادا نشان دهنده ادامه سیاست همکاری دول امپریالیستی اروپایی با رژیم جمهوری اسلامی علی رغم برخی فشار های امپریالیسم آمریکا است.

«این از ما ایرانی توها!» و «سلاح زنگار گرفته اتهام تجزیه طلبی»

عبدالله حسن زاده، دبیرکل جدید حزب دموکرات کردستان ایران، در مصاحبه ای که پس از انتخابش با روزنامه «کار» انجام داده است نکات جالبی را پیرامون تحولات ایران و تاکید حزب دموکرات کردستان بر حل مسأله ملی و خصوصاً خلق کرد در چارچوب ایران دموکراتیک مطرح کرده است که بخش هایی از آن را در اینجا نقل می کنیم. عبدالله حسن زاده در برابر سؤال خبرنگار پیرامون «سوء تفاهم

ها» پیرامون برنامه حزب دموکرات کردستان از جمله می گوید: «سوء تفاهم ها و یا بهتر بگویم سوئیت ها در رابطه با حزب دموکرات کردستان ایران از سوی پاره ای از سازمان ها و یا شخصیت های به ظاهر جزو اپوزیسیون رژیم اسلامی تازگی ندارد. این از ما ایرانی تر ها! مدتهاست که سلاح زنگار گرفته اتهام تجزیه طلبی را علیه حزب ما و خلق به کار می گیرند... آنان بدین وسیله می خواهند ما را مرعوب سازند تا از خواست بر حق خودمختاری کردستان ایران در چارچوب ایرانی مستقل و دموکرات صرفنظر کنیم...» و در زمینه همکاری نیروها و وظایفی که نیروهای مترقی در مبارزه کنونی پیش رو دارند، حسن زاده می گوید: «همه ما در رابطه با ضرورت استقرار آزادی و دموکراسی در ایران از طریق حذف نظام جمهوری اسلامی دارای نقطه نظرات مشترکی هستیم... همه ما این اصل را قبول داریم که عامل اصلی بقای حاکمیت جمهوری اسلامی عدم انسجام و فقدان همکاری نیروهای ملی و دموکرات سراسر کشور است... شاید تنها مشکل بر سر راه امکان همکاری های بیشتر میان ما و دیگر نیروهای جمهوریخواه این است که متأسفانه این نیروها هنوز هم موضع صریح و قاطعی در رابطه با ضرورت تأمین حقوق ملی خلق کرد و دیگر خلق های محروم کشور ما اتخاذ ننموده اند...» (نشریه «کار»، شماره ۱۱۲-۱۴ تیرماه ۱۳۷۴).

عامل اساسی بحران مالی کنونی کشور معرفی شد

در حالیکه سران رژیم هر روز عاملی را برای علل بحران مالی و اقتصادی کشور معرفی می کنند، و بعضی ها نیز معتقدند که این بحران وجود خارجی ندارد و تنها ساخته و پرداخته تبلیغات گروه های مخالف و «ضد انقلاب» است، یکی از نمایندگان مجلس تصمیم گرفت که بالاخره دل به دریا زده و عامل اساسی را معرفی کند. علی یوسف پور، نماینده اردل در مجلس شورای اسلامی در گفتگو با خبرنگار پارلمانی جمهوری اسلامی (۱۸ تیرماه ۱۳۷۴) اعلام کرد: «عملکرد بانک مرکزی در سال های ۷۲ و ۷۳ در خصوص عدم تنظیم برنامه پرداخت به موقع استقراض خارجی موجب انباشت بدهی ها و در نهایت تضعیف اعتبار مالی ایران در نزد کشورهای غربی طرف قرار داد با ایران شد...».

واضح است که مسوولیت این بانک در سال های مورد ذکر نیز بر عهده دکتر عادلای یکی از نزدیک ترین مشاوران اقتصادی رئیس جمهور اسلامی ایران بود. و بر اساس این گفته می توان نتیجه گرفت که در واقع مسوولیت اساسی این امر برعهده رفسنجانی و نزدیکان او در دولت جمهوری اسلامی بوده است!

لیبی

فعالیت های جنبش سنت کرایان اسلامی علیه دولت معمر قذافی تشدید شده است. دولت لیبی تاکنون عمدتاً به دلیل اصلاحات اجتماعی- اقتصادی و نیز برداشت ویژه ای از اسلام به عنوان ایدئولوژی دولتی، از موج بنیادگرایان اسلامی که کشورهای همسایه آن، نظیر مصر و سودان، را در بر گرفته اند، برکنار بوده است. براساس گزارش های رهبری هماهنگی ملی لیبی (NLAC)، دولت لیبی برای ۴ هفته متوالی از اواسط خرداد به بعد، در معرض حملات نیروهای مخالف بنیادگرایان اسلامی بوده است. این گزارش ها حاکی از آن است که از زمان اقدام ناموفق کودتا علیه معمر قذافی در سال ۱۹۹۲، عملیات مذکور مخالفان که اکثراً در بنغازی متمرکز داشته اند، از شدیدترین اقدامات ضد دولتی بوده است. ناظران مطلع یکی از عمده ترین دلایل این ناآرامی ها را تأثیرهای ناگوار اقتصادی سیاست تحریم لیبی توسط سازمان ملل متحد به بهانه دست داشتن عوامل اطلاعاتی لیبی در سقوط هواپیمای مسافربری آمریکایی بر فراز اسکاتلند و مرگ تمام مسافران آن می دانند.

ایالات متحده و کشورهای ارجماعی منطقه در سال های اخیر چندین بار سعی کرده اند که به نوعی ثبات لیبی را به هم زنند و زمینه سرنگونی دولت قذافی را فراهم سازند. این اقدامات به ویژه در سال های اخیر، با تشدید فعالیت های جنبش مخالف دولت که در آمریکا تعلیم یافته و دارای امکانات نظامی ویژه ای است، اثرات مخربی را در قبال اقدامات سیاسی- دیپلماتیک- اقتصادی دولت لیبی که سعی در عادی سازی حیات کشور دارد، پیدا کرده اند. اقدام نیروهای امنیتی دولت به دستگیری هواداران نیروهای مخالف خود در سال های اخیر به یک عامل بسیج کننده نیروهای اسلامی بدل شده است.

افغانستان

با اقدام نیروهای نظامی وفادار به دولت مرکزی افغانستان در جهت کنترل بزرگراه شمالی که اهمیت تدارکاتی دارد و از نزدیکی شهر یکاولنگ می گذرد، شعله درگیری های خونین در منطقه مرکزی افغانستان بالا گرفت. پس از یک دوره اقدامات تبلیغاتی توسط نیروی مسلمانان موسوم به طالبان و چند پیروزی کوتاه مدت، و پس از شکست های متوالی این نیروها در جنوب غربی کشور، دولت برهان الدین ربانی در صدد است که تمامی نیروهای خود را متوجه شمال افغانستان که محل استقرار و کنترل نیروهای ژنرال عبد الرشید دوستم است، بکند. گروه ژنرال دوستم عملاً قوی ترین نیروی مخالف دولت ارجماعیون مستقر در کابل و حامیان پاکستانی، عربستانی و ایرانی گروه های مختلف «مجاهدین اسلامی» را تشکیل می دهد. ژنرال

جولان، با هم ملاقات و به گفتگو بنشینند. اسرائیل هیچگاه دقیقاً نگفته است که تا کجا عقب خواهد نشست ولی اصرار دارد در منطقه ای که تخلیه می کند ایستگاه های هشدار سریع احداث کند. مقامات دیپلماتیک آمریکا گفته اند که سوریه این خواست اسرائیل را ناقض حاکمیت خود دانسته و آن را با صراحت مردود شمرده است.

عراق

شورای امنیت سازمان ملل متحد تصمیم گرفته است که تحریم اقتصادی و تسلیحاتی ۵ ساله عراق را که به دنبال حمله و اشغال نظامی کویت از سوی عراق و شکست نظامی عراق از آمریکا و متحدانش در سال ۱۹۹۱ اعمال گردید، ادامه بدهد. علی رغم مخالفت های شدید روسیه، چین و فرانسه با ادامه تحریم، ایالات متحده و انگلیس دو عضو دیگر صاحب حق وتو، با استفاده از اقرار عراق به اینکه بطور مخفیانه به تولید سلاح های تهاجمی بیولوژیک ادامه داده است، رأی شورای امنیت را برای یک دوره دیگر تمدید کردند. مدلین آلبرایت، نماینده آمریکا در سازمان ملل گفت: «ما غالباً می شنویم که عراق از ناکامی کوشش های دیپلماتیکش برای منتفی کردن تحریم ها مایوس است... اینکه اقدامات عراق را «دیپلماسی» بخوانیم، توهین به آنهاست که به کار دیپلماسی می پردازند».

عراق قول داده است که گزارش کاملی در مورد سلاح های بیولوژیک خود تسلیم کمیسیون ویژه سازمان ملل که وظیفه بررسی و نظارت بر انهدام تمامی تسلیحات پیش از سال ۱۹۹۱ عراق را دارد، کند.

مقامات عراقی تصدیق کرده اند که آن ها تولید سلاح های شیمیایی را در سال ۱۹۸۰ در موثاننا شروع کردند و سپس در همین تأسیسات از سال ۱۹۸۵ تحقیق در مورد سلاح های بیولوژیک را آغاز نمودند. این برنامه که در سال ۱۹۸۹ به برنامه بیوشیمی موسوم گردید ابتدا به سلمان پاک و سپس به الحکم منتقل شد که مواد سمی بوتالینوم را تولید نماید. سازمان ملل که بین سال های ۱۹۹۵-۱۹۹۱ مسئولیت تحقیق و یافتن و نابودی این سلاح ها را داشته است، هیچ اطلاعی و گزارشی در مورد شرایط کمی و کیفی این سلاح ها ندارد.

ایالات متحده و انگلستان علناً گفته اند که مصمم هستند تا زمانی که اطلاعات کامل و متقاعد کننده در مورد برنامه سلاح های بیولوژیک عراق دریافت نکنند تحریم فلج کننده علیه عراق را ادامه دهند. چارلز دوئلر گفت که او به خاطر عراق، امیدوار است که کمیسیون ویژه سازمان ملل بتواند در طول چند ماه آینده نابودی تمامی سلاح های شیمیایی بیولوژیک عراق را تأیید کند.

ادامه در ص ۶

دوستم قبل از سقوط دولت نجیب الله از حامیان دولت دموکراتیک افغانستان به شمار می رفت و نیروهای خود را در کنار نیروهای ارتش و میلشیا در مقابل نیروهای ارجماعیون وابسته به پاکستان و عربستان و ایران قرار داده بود. شهر یکاولنگ در حال حاضر تحت کنترل نیروهای حزب وحدت اسلامی است ولی دولت برهان الدین ربانی برای تامین ارتش خود در اقدام علیه ژنرال دوستم به آن نیاز دارد.

سوریه

روند مذاکرات صلح بین سوریه و اسرائیل که با میانجیگری ایالات متحده در جریان بوده است، در هفته های اخیر با مشکلات جدی روبرو گردیده است. رادیو اسرائیل هیئت مذاکره کننده سوریه را متهم کرده است که تعهدات خود را در برابر آمریکا در قبال گفتگوهای صلح با اسرائیل زیر پا گذاشته است. به گفته محافل دیپلماتیک آمریکا، نمایندگان دولت سوریه از موافقت بر سر تعیین زمان برای تجدید گفتگوها بین مقامات عالیرتبه سوریه و اسرائیل سرباز زده اند و همچنین در مورد ادامه مذاکرات صلح در چارچوب فعلی اظهار تردید کرده اند. نماینده آمریکا، دنیس راس، پس از یک بازدید پنج روزه ظاهراً بی نتیجه از منطقه که در جریان آن بارها بین اورشلیم و دمشق رفت و آمد نمود- به واشنگتن بازگشت. او از حصول تضمین برای تاریخ از سرگیری مذاکرات مستقیم بین دو کشور که طبق گزارشات، منظور اصلی بازدید او اعلام شده بود، قاصر ماند. گفته شده است که آمریکا اصرار می ورزد که گفتگوها بین اسرائیل و سوریه مستقیم ادامه یابد و از قبول نقش میانجی و واسطه مذاکره بین دو طرف سرباز زده است. گفتگوهای صلح بین اسرائیل و سوریه در فضای متشنجی برای ۴ سال در جریان بوده است. سوریه خواستار بازگشت اسرائیل به مرزهای قبل از سال ۱۹۶۷- قبل از تصاحب بلندی های جولان توسط اسرائیل- است. قرار بود که در هفته های آتی افسران عالیرتبه نظامی دو طرف به منظور توافق بر سر جزئیات ترتیبات امنیتی پس از عقب نشینی اسرائیل از

اعلامیه کمیته مرکزی حزب توده ایران

درد آتشین به کارگران رزمنده بنز خاور

دموکراسی، آزادی و عدالت اجتماعی توسط سران رژیم «ولایت فقیه»، نشان می دهد که در مقابل این رژیم ددمنش و جنایتکار، تنها سلاح، اتحاد یکپارچه و آهنین تمامی مردم و تشدید مبارزه، مقاومت و ایستادگی است. شما نشان دادید که با مبارزه مشترک می توانید رژیم شاه، ساواک و ارتش شاهنشاهی را درهم شکنید و مسلماً نیز این توان را دارید که رژیم کنونی را نیز سرانجام به تسلیم وادار کنید. امروز ما بیش از هر زمان دیگری به همبستگی، همدلی و اشتراک عمل، همه اقشار ملت، همه نیروهای ملی، آزادیخواه و دموکرات کشور نیازمندیم. امروز دیگر کمتر کسی است که نداند میهن ما در لبه پرتگاه خطرناکی قرار گرفته است و سران رژیم آماده اند تا به هر قیمتی و با استفاده از هر شیوه ای، ولو به قیمت نابودی تمامی کشور و جان ده ها هزار نفر، به حکومت خود ادامه دهند. تجربه های پراکنده اعتصابات، خیزش ها و حرکت های اعتراضی کارگران و زحمتکشان محروم جامعه ما دیگر این واقعیت خطیر و ناگزیر را مطرح ساخته است که رژیم کارگر ستیز تا بن و دندان مسلح و مصمم تنها در قبال وحدت عمل و همبستگی زحمتکشان می تواند مجبور به عقب نشینی هایی شود. طبقه کارگر ایران، در طول بیش از هشت دهه ۶ مبارزه خونین خود علیه استبداد و استعمار نشان داده است که می تواند نقش توانمند خود را در پیش آهنگی جنبش عظیم توده های رنج و زحمت به شکل شایسته ای ادا کند و ما اطمینان داریم که این بار نیز چنین خواهد شد.

درد آتشین به کارگران مبارز بنز خاور!

درد آتشین به طبقه کارگر رزمنده ایران!

درد به خاطر تابتانک همه شهیدان راه آزادی و استقلال کشور!

کمیته مرکزی حزب توده ایران

۵ مرداد ماه ۱۳۷۴

پس از سه روز اشغال کارخانه به پایان رسید. بر اساس همین گزارشات ماموران امنیتی رژیم به شیوه معمول در پی شکار سازمان دهندگان اعتراض و دستگیری فعالان کارگری کارخانه بنز خاور هستند. ما همه نیروهای مترقی کشورمان و همه نیروهای مترقی در سراسر جهان را به همبستگی با مبارزه دلیرانه کارگران ایرانی و دفاع از خواست ها و حقوق حقه شان فرا می خوانیم.

حرکت اعتراضی کارگران دلاور بنز خاور که یکی از بزرگترین مجتمع های صنعتی کشور است، از مهم ترین حرکت های اعتراضی کارگران در سال های اخیر است. تشدید فشار همه جانبه اقتصادی - اجتماعی، هزینه های کمر شکن، و سقوط درآمد واقعی کارگران در مقابل تورم فزاینده، رشد نجومی قیمت ها، رکود تولید، در برخی شرایط کاهش دستمزدها و مزایای کارگران به دلیل بحران مالی کارخانه ها از جمله علل عینی حرکت های پراکنده و اعتراضی کارگران کارخانه و مراکز تولیدی کشور است که در سال های اخیر به تناوب رخ داده است. افزون بر این ادامه جو ترور و اختناق، خودداری رژیم از اجازه فعالیت به تشکلهای واقعی کارگران، سندیکاها، اتحادیه ها و شوراهای کارگری، و سرکوب خونین آنها، فشار بر محیط های کارگری را دوچندان کرده است، و در مجموع شرایط انفجاری را در مراکز تولیدی کشور پدید آورده است.

کارگران مبارز کشور ما که نقش اساسی را در سرنگونی رژیم ستم شاهی و به پیروزی رساندن انقلاب بهمن ۵۷ بازی کردند، امروز پس از گذشت شانزده سال و علی رغم قول های سران رژیم «ولایت فقیه»، همچنان در محرومیت، فقر و شرایط غیر انسانی فشار کمر شکن اقتصادی و اجتماعی زندگی می کنند، در حالیکه سران رژیم با غارت میلیاردها تومان ثروت مردم در ناز و نعمت به سر می برند و زندگی افسانه ای دارند. کارگران و زحمتکشان میهن ما به تجربه عملی دریافته اند که جمهوری اسلامی تنها در مقابل مبارزه و فشار متحد آنان است که حاضر است عقب نشینی کند و به خواست های آنان توجه کند.

هم میهنان، کارگران و زحمتکشان مبارز!

تجربه سال ها سرکوب خونین خواست های بر حق شما برای استقرار

اخبار خارجی ...

ترکیه

گزارش کمیسیون اتحادیه اروپا در مورد حقوق بشر در ترکیه شدیداً دولت خام تانسو چیلدر را به خاطر «نبود احترام برای انسان نظیر اعدام های غیر قانونی، موارد حل نشده ناپدید شدن ها و اخراج ساکنان دهکده های جنوب شرقی کشور» مورد انتقاد قرار داد. این گزارش که در ۱۹ تیرماه تسلیم پارلمان اروپا شد. تأثیر بسزایی در رأی کشورهای عضو اتحادیه اروپا در قبول و یا رد تقاضای ترکیه برای پیوستن به اتحادیه کمرکی سراسری اروپا که در ماه اکتبر مورد بررسی پارلمان اروپا قرار خواهد گرفت، خواهد داشت. گزارش همچنین

به «تقایص جدی در آزادی های مدنی» اشاره می کند. گزارش کمیسیون مقارن است با حملات جدید ارتش ترکیه به مناطق مرزی در شمال شرقی عراق و مجاورت مرزهای غربی ایران که در جریان آن دهها چریک گرد عضو حزب کارگران کردستان کشته شدند. مقامات رسمی نظامی ترکیه تصدیق کرده اند که ۳۰۰۰ نظامی ترکیه برای حمله به کمپ های نیروهای مخالف کرد تا عمق ۲۰ کیلومتری وارد عراق شده اند. فرمانده عملیات، ژنرال پامو کوغلو گفت: «ما فقط هنگامی نیروهایمان را بیرون می کشیم که به تمام هدف هایمان رسیده باشیم». فرماندهان نظامی ترکیه اعتراض مقامات کردستان عراق را مبنی بر اینکه ارتش ترکیه به دهکده های کرد عراقی و غیر نظامیان کرد حمله کرده است، رد کردند. ژنرال پامو کوغلو گفت: «وقتی که

درگیری در دامنه کوه ها در جریان است و دهکده ها در دره واقع شده اند. این واضح است که به آنها آسیب می رسد لیکن مستقیماً به سوی آن ها آتش کشوده نشده است». همانند بسیاری از مقام های سیاسی - نظامی ترکیه، ژنرال پامو کوغلو هرگونه تغییر را در استراتژی مردود شمارد و گفت: «در منطقه من، راه حل به طریقی خواهد بود که من می خواهم، طریق نظامی». مقامات رسمی غربی می گویند که درگیری ۱۱ ساله بین کردها و دولت ترکیه یک مساله سیاسی است و راه حل نظامی ندارد. غرب از گفتگو بین دولت و نیروهای راست و میانه رو کرد به منظور منزوی ساختن حزب کارگران کردستان حمایت می کند.

تخریب اثری سیصد ساله در سه ساعت

بر اساس گزارش فصلنامه «آبادی» که از سوی «مرکز مطالعات و تحقیقات شهر سازی و معماری» ایران منتشر می شود، وابستگان رژیم بنای نفیس و تاریخی حمام خسرو آقا در شهر اصفهان را با خاک یکسان کردند. بر اساس گزارش مجله «آبادی»: «این اثر در نوع خود بی نظیر بود و سیاحان و مورخان از فضای دلپذیر و دلنشین آن تصویرهای زیبا تهیه کرده اند ... حمام خسرو آقا واقع در خیابان سپاه (سپه سابق) در اصفهان ... جزو افتخارات میراث جهانی است و در فهرست آثار جهانی نیز به ثبت رسیده است...» (فصلنامه «آبادی»، شماره ۱۶، بهار ۱۳۷۴).

برخورد مخرب با آثار تاریخی بناهای کهن کشور نه تنها در اصفهان، بلکه در شهرهای دیگر کشور مانند قزوین، یزد، کرمان، دزفول، شوشتر، کرگان و بوشهر در سال های پس از انقلاب لطمات جبران ناپذیری به سرمایه فرهنگی کشور وارد آورد و تا همین اواخر که رژیم زیر فشار و برای حفظ ظاهر تلاش هایی را به منظور حفظ برخی از بناهای کشور سازماندهی کرد، با شدت ادامه داشت. فصلنامه «آبادی» در توضیح و تحلیل این ماجرا به نکات جالبی اشاره می کند که ما بخش هایی از آن را عیناً نقل می کنیم: «در سرگام ۲۳ فروردین ماه ۱۳۷۴، عده ای علی الظاهر ناشناس (از همان افراد ناشناسی که به دفاتر روزنامه ها و مجلات مخالف حمله می برند و کارمندان آنها را به مرگ تهدید می کنند و از همان افراد ناشناسی که مخالفان رژیم را در خیابان های تاریک بی سروصدا به قتل می رسانند) بنای نفیس و تاریخی حمام خسرو آقا را با ماشین آلات تخریبی سنگین تسطیح کردند. این بنا به شماره ۹۷۶ در فهرست آثار ملی ایران به ثبت رسیده است. تخریب ساعت ۲ نیمه شب آغاز و در ساعت پنج به اتمام رسید و آماده برای تردد وسایل نقلیه موتوری شد. یعنی در ظرف سه ساعت یادگاری سیصد ساله از صفحه روزگار محو شد... مسلماً سکوت و تسلیم در برابر چنین اقدام وحشیانه ای ما را به هفتاد سال پیش باز می گرداند. نباید اجازه داد که منطق دلان و سوداگران، که جز به دستیابی به منافع سرشار و بی تلاش فکر نمی کنند، بر جامعه تفوق یابد... این طرز فکر ارتجاعی و مضمحل کننده تاکنون زیان های جبران ناپذیری را به فرهنگ و جامعه مولد ما وارد ساخته است، بیش از این نباید اجازه تخریب را به این جماعت بی خیال داد. واقعیت این است که سرمایه گذاری دولت تاکنون برای نجات بافت های کهن و میراث غنی شهرسازی ما ناچیز بوده است... از قضیه حمام خسرو آقا نسل انقلاب تنها و تنها یک پیام را باید دریافت کند و آن به دور ریختن شیوه های شهرسازی مطرود اقتصاد مصرفی وابسته است که طبیعتی ویرانگر دارد...».

*** **

اقتصادی مزمن برخاست و رشد کرد. تحریک کشورهای خارجی به تکه تکه کردن کشور و از هم پاشیدن فدراسیون یوکسلاوی در واقع نقطه آغاز فاجعه کنونی و گسترش آن به ابعاد فعلی است.

نکته دیگری که توجه به آن در اینجا ضرور است، این واقعیت است که در شش ماه گذشته تلاش در راه رسیدن به یک راه حل صلح آمیز جای خود را کم کم به تلاش برای یافتن یک راه حل نظامی داد. به «ایتکار» و زیر نظر مستقیم دولت آمریکا ابتدا فدراسیون مشترک کرواسی - بوسنی تشکیل شد و سپس نیروهای مسلح دولت بوسنی با استفاده از مواضع یک سویه نیروهای سازمان ملل یورش بزرگ نظامی را با تأیید کشورهای عضو ناتو برای افزودن به قلمرو مرزی خود و درهم شکستن خطوط نیروهای صرب آغاز کردند. یورش نظامی که علی رغم پیش بینی های مفسران نظامی غرب با شکست روبرو شد و متقابلاً به یورش نظامی صرب ها برای تصاحب «مناطق امن» زیر نظارت سازمان ملل و پدید آمدن این تراژدی انسانی صد ها هزار آواره، هزاران کشته و هزاران تن مجروح انجامید. رهبران کشورهای ناتو در هفته های اخیر حتی از دخالت مستقیم نظامی برای باز پس گرفتن مناطق از دست رفته به نفع دولت بوسنی سخن گفته اند. ژاک شیراک، رئیس جمهور دست راستی فرانسه تا آن حد جلو رفت که پس از سقوط سرپرستیا اعلام کرد که نیروهای «واکنش سریع» انگلیس و فرانسه باید برای باز پس گیری این مناطق وارد عمل شوند. رهبران ناتو در شرایطی بر طبل تشدید برخوردهای نظامی می کوبند که بسیاری از صاحب نظران سیاسی و نظامی در منطقه معتقدند که جنگ داخلی در یوکسلاوی سابق راه حل نظامی ندارد.

حزب توده ایران ضمن ابراز تأسف از فاجعه انسانی و تراژیک در یوکسلاوی سابق و ضمن محکوم کردن توطئه های کشورهای امپریالیستی که مسبب اصلی پدید آمدن شرایط کنونی هستند، معتقد است که راه حل چاره نه در تشدید درگیری های نظامی، گسترده تر کردن و «بالکانیزه» کردن آن، بلکه در بازگشت به پشت میز مذاکره و تلاش در راه پایان دادن به جنگ و خون ریزی است که تنها سودبرندگان آن دولت های امپریالیستی، ارتجاعی و مجتمع های اسلحه سازی این کشورها و گروه های شونیست و عظمت طلبی در هر دوسوی این جنگ خانگی است.

مردم یوگسلاوی، ...

ایجاد کرده است و امکان سازماندهی یک جنبش وسیع را برای صلح در بالکان تضعیف نموده است. بنگاه های خبری امپریالیستی تصویر یک بوسنیای خرد شده در زیر چکمه صرب ها را در اذهان مردم ایجاد می کنند و آنچه این حقیقت را پرده پوشی می کنند که اوج گیری مجدد این خونریزی های دهشتناک در هفته های اخیر در پی یورش نظامی نیروهای دولت مسلمان بوسنی به صرب ها در مناطق زیر پوشش سازمان ملل آغاز کردید. و همین نیروها بودند که دور نوین تشدید زدوخوردهای نظامی را آغاز کردند. در این میان قربانیان اساسی مردم بی گناه غیر نظامی هستند که بی آنکه بخواهند در میان شعله های سوزان این جنگ جنایتکارانه می سوزند. دولت های ناتو و در رأس آن دولت آمریکا راه چاره را در لغو تحریم تسلیحاتی و بازکردن راه برای سرازیر شدن سلاح های هرچه مخرب تر به این منطقه می دانند. به عبارت دیگر هدف نه خاموش کردن شعله های آتش جنگ، بلکه برافروختن هرچه بیشتر آن است. هدف تصاحب بازار بزرگی برای تراست های اسلحه سازی کشورهای امپریالیستی است که بتوانند برای سال ها به منطقه سلاح بفروشند، پول آن را از کشورهای ثروتمند «مسلمان» دریافت کنند و آتش این جنگ را مانند جنگ خاغان سوز ایران و عراق سال ها شعله ور نگاه دارند. دولت های ناتو و خصوصاً کشورهایمانند آلمان پنهان نکرده اند که آنها خود را صاحب منافع استراتژیک در منطقه بالکان می دانند و مصمم اند تا به هر قیمتی این منافع را تأمین کنند. ایجاد فدراسیون کرواسی - بوسنی و ارسال میلیون ها دلار اسلحه از طریق کرواسی به بوسنی تنها بخشی از این سیاست را تشکیل می دهد. واقعیت این است که جنگ برادر کشی در یوکسلاوی سابق به دلیل تحریکات خارجی آغاز شد، و خلق هایی که برای دهه ها در کنار هم زندگی آرامی را گذرانده بودند این چنین دشمن همدیگر کرد. برای یافتن علل واقعی این فاجعه باید نخست به خواست کشورهای امپریالیستی برای تصاحب بازار و گسترش نفوذ سیاسی - اقتصادی شان به بالکان توجه کرد و سپس به تاریخ ده سال گذشته یوکسلاوی توجه نمود که در زیر بار کمر شکن قروض خارجی اقتصاد کشور و زیر ساختار تولیدی و فابریک اجتماعی جامعه از هم پاشید و ناسیونالیسم کور قومی از دل بحران اجتماعی -

ادامه بازتاب جهانی فراخوان ...

مناسبت پنجاهمین سالگرد بنیانگذاری فدراسیون جهانی برگزار کند. در این رابطه فدراسیون مسوولیت بخشی از هماهنگی این کار را بر عهده سازمان جوانان توده ایران قرار داد.

ده ها سازمان جوانان خواهان آزادی زندانیان سیاسی گردیدند

- سازمان های جوانان شرکت کننده در نشست منطقه ای فدراسیون جهانی جوانان در نپال ضمن محکوم کردن رژیم جمهوری اسلامی خواهان آزادی بدون قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی ایران شدند. نماینده سازمان جوانان توده ایران که از جمله شرکت کنندگان در این نشست مهم منطقه ای بود، ضمن گزارش اوضاع بحرانی ایران و در جریان قرار دادن شرکت کنندگان در کنفرانس از وضعیت خطرناک زندانیان سیاسی، از نیروهای مترقی و سازمان های جوانان منطقه خواست تا همبستگی خود را با مبارزه مردم ایران تشدید کنند.

اسامی سازمان های جوانان معترض به شرح زیر است: فدراسیون ملی جوانان نپال، فدراسیون ملی دانشجویان نپال، حزب کمونیست نپال (متحد)، اقدام متحد جوانان برای توسعه پایدار (سازمان جهانی)، رهبر سندیکای بزرگ رانندگان نپال، سازمان جوانان دموکرات سوریه، جوانان کمونیست یونان، سازمان جوانان کمونیست پرتغال، جوانان دموکرات قبرس، لیک جوانان سوسیالیست ژاپن، فدراسیون سراسری جوانان هند، سازمان جوانان کمونیست فرانسه، فدراسیون جوانان دموکرات عراق، اتحادیه عمومی دانشجویان فلسطینی (کاپس)

رکود اقتصاد سرمایه داری

علی رغم ادعای سیاستمداران برجسته غرب مبنی بر پایان یافتن رکود اقتصاد سرمایه داری، گزارش جدید (۲۹ تیر) سازمان توسعه و همکاری های اقتصادی OECD حاکی است که رشد اشتغال OECD در سطح کشورهای سرمایه داری پائین تر از سطح آن در دوره های قبلی بهبود اقتصادی قرار دارد. گزارش سالانه ویژه اشتغال اظهار می دارد که میزان اشتغال در سطح ۲۵ کشور عضو آن سالانه فقط ۱/۲۵ درصد رشد داشته است و با در نظر گرفتن این حقیقت که میزان ورود نیروی کار جدید به بازار تقریباً در همین حد است، وضعیت بحرانی جهان سرمایه داری مشخص تر می شود. سال گذشته ۳۴ میلیون نفر در سطح کشورهای عضو سازمان توسعه و همکاری های اقتصادی بیکار بودند. ارزیابی خود اقتصاددانان سرمایه داری بر این است که حتی اگر رکود اقتصادی کشورهای سرمایه داری پیشرفته به پایان برسد و اقتصاد این کشورها توسعه یابد، باز هم میزان بیکاری در سطح این کشورها برای دوره ای حداقل تا سال ۲۰۰۰ بالاتر از ۷٪ باقی خواهد ماند که برای دوران «بهبود» اقتصادی این رقیب بالا و بحران زاست.

گزارش اشاره می کند که میزان بیکاری در بسیاری از کشورهای OECD در سطح بالا قرار دارد و حتی صاحب نظران این ساختار سرمایه داری معتقدند که این به لحاظ هدر دادن منابع نیروی انسانی و نیز گسترش فقر و تنش های اجتماعی است و به بهای کزافی برای جهان سرمایه تمام خواهد شد.

مردم یوگسلاوی ،

قریبانیان

«نظم نوین جهانی»

تغولات شتاب آلود در یوگسلاوی سابق هر روز ابعاد وسیع تر و خطرناکتری به خود می گیرد. مداخله جویی کشورهای امپریالیستی، تقسیم کشور به مناطق زیر کنترل نیروهای وابسته به منافع خارجی و عملکرد منفی سازمان ملل می رود تا آتش جنگ برادر کشی را به کوره ای سوزان بدل کند، که تمامی منطقه یوگسلاوی سابق و شبه جزیره بالکان را در کام خود فرو بکشد.

آنچه در هفته های اخیر شکل آشکار تری به خود گرفته است، سیاست و خواست رهبران ناتو در مداخله هرچه مستقیم تر در امور یوگسلاوی سابق است. در مذاکرات جان میجر، نخست وزیر انگلیس با دبیر کل سازمان ملل متحد در روز ۲۹ تیرماه موافقت شد که تصمیم اجلاس شانزده کشور جهان در لندن نیازی به تصویب نهایی از سوی سازمان ملل متحد ندارد. به موازات این اقدام و درگیر شدن هرچه بیشتر نیروهای امپریالیستی ینگاه های خبری جهان نیز به شکل سازمان یافته و گسترده ای، سعی در آماده کردن افکار عمومی جهان برای قبول هرگونه «ابتکار»ی از سوی کشورهای عضو ناتو و عواقب آن کرده اند. این تبلیغات کر کننده آنچنان است که حتی نوعی ابهام و سردرگمی در میان نیروهای طرفدار صلح و ترقی ادامه در ص ۷

ادامه بازتاب جهانی فراخوان حزب توده ایران برای نجات جان زندانیان سیاسی ایران

* سازمان جوانان توده ایران
به مسوولیت کمیسیون مالی
فدراسیون جهانی جوانان
برگزیده شد

- نمایندۀ سازمان جوانان توده ایران، در نشست شورای رهبری فدراسیون جهانی جوانان در بوداپست حضور یافت و اعضای دبیر خانه فدراسیون را در جریان آخرین تحولات ایران قرار داد. رهبری فدراسیون جهانی جوانان دموکرات که بزرگترین تشکل جهانی جوانان با ده ها میلیون عضو می باشد در هفته های اخیر با انتشار بیانیه شدید الحنی رژیم جمهوری اسلامی را به خاطر زیر پا گذاردن حقوق بشر محکوم کرده بود و خواهان آزادی بدون قید و شرط زندانیان سیاسی ایران شده بود. در این نشست همچنین سازمان جوانان توده ایران به اتفاق آرا به مسوولیت کمیسیون مالی کل فدراسیون جهانی جوانان انتخاب گردید. این نخستین بار در طول تاریخ فعالیت سازمان جوانان توده ایران در فدراسیون جهانی است که سازمان جوانان توده ایران به چنین مسوولیت مهمی انتخاب می گردد. در ضمن شورای مرکزی فدراسیون جهانی جوانان تصمیم گرفت تا جشن باشکوهی را به ادامه در ص ۷

فراخوان!

بر اساس تصمیم چهارمین پلنوم کمیته مرکزی حزب توده ایران کار تدارک و انتشار دومین جلد کتاب «شهیدان توده ای» آغاز شده است. دومین جلد کتاب «شهیدان توده ای» دربرگیرنده زندگی نامه و قهرمانی اسطوره ای شهدای توده ای در دوران سال های ۱۳۶۰ تا به امروز خواهد بود. انتشارات حزب توده ایران از همه رفقا، هواداران و دوستان حزب می خواهد تا برای غنای هرچه بیشتر دومین جلد کتاب «شهیدان توده ای»، هر خاطره، عکس، و یا یادبودی از زندگی قهرمانان خاموش حزب دارند، در اسرع وقت به دفتر «نامه مردم» ارسال دارند.

منتشر شد!

«ایران قالب آهن»

مجموعه شعر
سروده نیکوس بلتاس دوکاریس، نویسنده و شاعر مبارز یونانی که از اوان جوانی با زندان و شکنجه آشنا شد و بعد از سالها زندان و دربدری و تبعید در سال ۱۹۶۷، به ایتالیا مهاجرت کرد. وی که این کتاب را در سال ۱۹۸۲ در ایتالیا به چاپ رساند، به مردم مبارز ایران و خسرو روزبه، قهرمان ملی میهنان تقدیم کرده است. و اینک ترجمه آن در اختیار علاقمندان قرار می گیرد.

کمک مالی
به حزب توده ایران
یک وظیفه انقلابی است!

کمک های
مالی رسیده:

از سوئد ۲۴۰ کرون
از سوئد یک هموطن ۵۰ کرون
از استکهلم ۲۰۰ کرون
رفقای شمال سوئد ۲۰۵۰ کرون

NAMEH MARDOM
Central Organ of the Tudeh Party of Iran

1- Postfach 100644 , 10566 Berlin, Germany
2- B.M.Box 1686, London WC1N 3XX, UK

No:459
1 August 1995

شماره فاکس ما
۰۰-۴۹-۳۰-۳۲۴۱۶۲۷

